

Szereted amikor jól kezdődik egy nap. Egyszerűen ha valami pozitív dolog történik a nap elején könnyebb kibírni egy rossz napot is. Amikor reggel mentél gyomorgörcsrel vizsgázni egyszer csak az aluljáró lépcsőjéről a pofádba ugrott egy kb 40-es csöves faszi és kifinomult, már-már művészi igényességgel elkezdett ordítva könyörögni, hogy „utcán élek, kurva éhes vagyok, adjál bazdmeg pénzt”. A legelső gondolatod az volt, hogy szegény szerencsétlen ember biztos nem tehet róla, hogy ide jutott, de legszívesebben pofán basznád és közölnéd vele, hogy húzzon el dolgozni. De ez nem tűnt túl keresztényi magatartásnak. Úgyhogy inkább csak ott hagytad a faszba. Szóval ja, nem kezdődik minden nap valami pozitív dologgal. De a vizsga ötös lett.

A legtöbb visszaemlékezés amit eddig olvastál eléggé hasonlóan nézett ki. Az elbeszélő először is leírja, hogy mikor és hol született. Aztán jönnek a gondtalan/gondokkal teli gyermekévek, kamaszkor, szerelmek, bebaszások stb stb. De valahogy amikor te emlékszel vissza a dolog nem ennyire tiszta. Helyette kurva zavaros. És nem is a születésedtől indul hanem a tegnapi éjszakától. És aztán nem szabályosan elindul valamelyik irányba, hanem összevissza ugrálni kezd a térben, időben, eseményekben. Hát mit ne mondjak, elég elcseszett gondolkodásod van. Mondanám, hogy irigyellek, de nem. Abban sem vagyok biztos, hogy lehet ezt gondolkodásnak nevezni. A gondolkodás valami logikát és tudatosságot feltételez.

Valahogy az alvás nem számít az erősségeid közé. Rohadtul irigyled azokat, akik csak becsukják a szemüket és máris horkolnak mint az állat. Nálad ez rohadt nehezen megy. Alapjában szar kedved volt egész nap. Nem volt különösebb oka, sokszor csak jobb híján van szar kedved. Ilyenkor ez megmarad lefekvésre is. 2 óra ágyban forgolódás és szenvedés után (a szakirodalom ezt elalvás előtti időnek nevezi, átlagos hossza 30 perc) kimentél a konyhába inni egy pohár vizet. És miközben kinyitottad a csapot belegondoltál, hogy milyen jó, hogy egyáltalán jön víz a csapból. De kajak, mások szomjaznak meg szennyvizet isznak, te meg csak kinyitod és ömlik. Elég fasza. Fura, de a legkönnyebb módja annak, hogy jól érezd magad ez. Emlékeztetni magad, hogy másoknak szarabb. Ez a jó a szar dolgokban és ezért jó olyan híreket olvasni, hogy „2 ember halt meg egy frontális karambolban az M1-ás autópályán” meg „rákos az ismert színész”. Kontextusba helyezi a te szar életed. Szóval mi a tanulság? Nincs tanulság. De a relativizálás segít elviselni a te szar életed. Túl sok a szar. De a szar még mindig jobb, mint a fos.

Alapvetően nehéz műfaj ez az írás. Valemennyi érzés vagy meggyőződés lehet kéne hozzá. De neked ilyen nincsen. Már mint általában soha nem tudod pontosan mit érzel az adott pillanatban. Inkább utólag jössz rá, hogy éreztél vagy gondoltál valamit. De legtöbbször (inkább mindig) ilyenkor már kurva késő. Fuh, lehet tényleg nem te vagy a legalkalmasabb egy élettörténet megírására. Próbálkoztál naplórírással. De nagyon nem a te világod. Viszonylag hamar modoros stílusra váltottál. Szóval inkább fotózol. Az jobban te vagy. A képeid nem hazudnak és nem szépítenek. Azok konkrétan azt mutatják meg, hogy te mit veszel észre a körülte lévő dolgokból és milyennek látod a világot.

Najó, azért valamennyire törekedni kéne arra, hogy minimális mértékben értelmezhető legyen ez az „élettörténet”. Szóval asszem az elején úgy szokás, hogy az elbeszélő néhány alap infót elárul magáról. Szóval nesztek. A következő hónapban leszel 22 és jelenleg jogi karra jársz. Ennyi elég? Szerintem igen.

Najó, lehetsz kicsit bőbeszédűbb is. Eddigi életed során egy Budapest melletti faluban éltél, de suliba negyedikes korod óta az I. kerületbe jársz. Pont annyira távol, hogy már nem lehet aglomerációnak

mondani, de ahhoz meg túl közel, hogy vidékinek mondhasd magad. Pedig úgy meglenne a szentháromság: vidéki, keresztény, konzervatív származás. Bizonyos körökben ez a három mindent ajtót kinyit. Alapvetően a szüleid neveltetése tényleg keresztény és konzervatív módon zajlott. Legalábbis előtted három gyerekkel (te a legkisebb vagy) annak indult. De aztán az évek múlásával és a tesók mentális/életvezetési problémáinak megjelenésével a szüleid úgy ítélték, hogy szükséges némi korrigálás a nevelési stratégiában. Szóval toltak egy pálfordulást. Hát na, néhány rendőrségi ügy meg egy öngyilkossági kísérlet sokmindenről meg tudja győzni a szülőket. Pedig bírtad a vasárnapi családi misére járást. Konkrétan amikor a pap felolvasott, te azt hitted, hogy Isten beszél a hangszóróból. Jó, igazából általában a legtöbb gyerekhez hasonlóan rohadtul untad a misét. Egyszer a tesód a körmével belevéste a padba, hogy „sátán”. Te meg mivel mást még nem tudtál leírni, belevésted a neved. Mai napig amikor elkíséred faterod misére, igyekszel abba a padba ülni, ahol egymás mellett szerepel a „sátán” és a te neved. Szóval életed első 10 éve után bebecsöppentél a liberális kánaánba (jó, mondjuk ez azért túlzás). O igen. Micsoda évek voltak. Kb bármit szabad volt csinálnod és a szüleidet vagy nem érdekelte, vagy ha érdekelte is, fontosabbnak ítélték, hogy a tesóid dolgaival foglalkozzanak. Vagy csak szimplán eltitkoltad előlük (legtöbbször ez történt). Félreértés ne essék. Egyáltalán nem neheztelsz a szüleidre. Sőt, kibaszottul imádod és csodálod őket. És meg is érted őket. Mármint veled tényleg nem volt úgy látszólag semmi para, hoztad a full átlagos gyereket. Az volt az alapvető mentalitásod, hogy van elég baja a szüldeinek, te ne okozz nekik plusz terhet. És szerintem ezt elég jól is csináltad. Mármint annyira miattad tényleg nem kellett aggódniuk.

Az okosak szerint fiatalon inni meg cigizni nem legegészségesebb dolog. De őszintén? Kurva jó flash volt. De tényleg. Van egy gyerekkori barátod, nevezzük Tominak. Valahogy mindkettőtökben viszonylag fiatalon megfogalmazódott az az őszinte igény, sőt inkább vágyakozás arra, hogy hogyan is mondjam... Be kéne baszni. Szóval ja, az elhatározást tervezés, majd végrehajtás követte. Szóval a terv az volt, hogy szilveszter estére elmentek a pótnagyidhoz, akit nevezzünk Bónának. Szóval Bóna egy igazi laza arc. Igazából semmi rokon kapcsolat nincs köztetek. De gyerekkorodban ő volt a takarítónő és egyben dadusa a családnak. Konkrétan olyan mintha a második anyád lenne. Szóval ő engedte, hogy az új évre koccintsatok. De ti sunyi kis gyíkok ameddig nem figyelt meghúztátok a konyhában hagyott pezsgőt majd ráküldtetek még egy pár pohár bort is. Hát na, nem tudom mennyire basztatok be valójában és mennyire játszották meg, hogy bebasztatok. De valahogy te lefejtetted a tévét, Tomi pedig a dunyhába hányt. Hát na, komoly kis gecik voltál. Egyik legviccesebb sztorid is ekkoriban született, amikor részegen elaludtál a éjszakai buszon. Alvás közben sikeresen magad alá hánytál. Valszeg a sofőr eléggé megsértődött rád, mivel hajnalban a buszgarázsban ébredtél a fullosan bezárt buszban. Kellett néhány pillanat, hogy felfogd mi a fasz zajlik, de aztán rendkívüli lélekjelenlétről tanubizonyosságot téve a szellőző ablakon kipréselted magad. Hát ja, komoly évek voltak. És tudod, most azt kéne mondanod, ezt mennyire kurvára megbántad. És ezt is mondod. Mert tényleg megbántad. Nem lettél semmi szernek a függője, de igazság szerint nem sokat adtak hozzá az életedhez. Szintén Tomival támadt az a zseniálisnak csöppet sem nevezhető ötletetek, hogy ki kéne próbálni az LSD-t. Hát na, fogalmazzunk úgy, hogy kibaszott hülye ötlet volt. De emlékszel, hogy komoly filozófiát raktál mögé. Konkrétan az volt az ötlet, hogy így találkoznis fogsz Istennel és majd nagyon erős hited lesz. Hát, a terv finoman fogalmazva sem vállt be. Sőt. Utána hónapokig ilyen teljes megkattanásban voltál. De cserébe a trippelés alatt láttál egy hatalmas szívárvány színű birodalmi sást. Hogy megérte-e? Maximálisan nem. És Istennel találkozottál? Igen, eltaláltad. Nem.

Kurva sok meggondolatlan tettetted volt. Baromi fura ezt leírni, de konkrétan arra jók voltak, hogy brutál mód szer ellenes lettél. Nem azt mondod, hogy életfogytigra le kell ültetni minden fogyasztót, de hogy a legalizáció nem a megoldás abban szilárdan hiszel. És ja, tudod ez elég kétszínűen hangzik, mivel te is kipróbáltad őket. Szóval te nem is akarsz megmondani, hogy ki mit csináljon. Csak szimplán annyit mondasz, hogy fegyvert kéne tartani ahhoz a fejedhez, hogy akár egy füves cigibe is beleszívj.

Mivel legalább korán kiélted magad, mostanra az átlagos szintnél nincsen nagyobb ingerenciád arra, hogy pusztítsd magad. De tényleg. Magadra sem ismernél. A hosszú szőke hajad levágtad, a színes ruhákat egyszínű, egyszerű, egykedvű öltözék váltotta. Te soha nem vallottad volna be, hogy alter művészléleknek akarsz tűnni. Az túl mainstream lett volna és beképzeltség lett volna beismerni. Mondjuk turis ruhákat hordtál és elvont faszágokat beszéltél. Pont mint egy alter művészlélek. Eskü évről-évre egyre inkább hasonlítasz egy jogászra. Legalábbis kívülről. Az elvont faszágok még megvannak.

Igazság szerint egész gyermekkorodban híres akartál lenni. Fingod sincs mi alapján jött ez az igény. De valamiért ez mindig ott volt a fejedben. Valahogy volt egy ilyen folyamatos kiválasztott szerű érzés benned, ami éles ellentétben volt azzal, hogy egyébként az átlagosnál is átlagosabb életet éltél. Ez egoista dolog volt? Ooo igen, kurvára. A legnagyobb poén az egészben, hogy azt viszont nem igazán tudtad, hogy miben szeretnél olyan sikeres lenni, hogy attól híres legyél. Kb olyan voltál mint Alekosz. Alanyi jogon akartál sztárrá válni. Mondjuk Alekosz legalább megnyerte a Való Világot. Te neked kb az össz dicsőséged, hogy 16 évesen megnyerted a sulis novella író pályázatot. De aztán nem rakták ki falra a többi mellé, mert azt mondták a témája 18+-os. Pedig te csak leírtad egy átlag akkori napod. És eskü szex nem is volt benne. Na mindegy. Azért a Libris 5 ezres könyvtalványt megkaptad. Konkrétan azóta a novella óta egyetemi beadandón kívül nem írtál semmit. Pedig régen jó szórakozás volt novellákat írni. Az érettségi utáni banketten az egykori irodalom tanárod odament hozzád és azzal a mondattal búcsúzott el tőled, hogy annyira imádkozik azért, hogy ne legyél Anyegin. Te akkor ezt teljesen elképzelhetetlennek tartottam. Mert bár untad az életed, de fiatal voltál és tudtad, hogy felvesznek jogra. Volt anyyi egód, hogy elhidd, hogy sikeres leszel. Mert tehetséges vagy (kurvára nehéz definiálni, hogy pontosan miben). És hát ugye a sikeres emberek nagyon boldogok is. Most pedig csak félsz, hogy Anyegin leszel, mert ezek neki is mind megvoltak.

Imádtál suliban szerepelni és a középpontba lenni. Mikor néhány hónapja találkoztál egy régi ismerősöddel, ő azt mondta, hogy ebből neki leginkább az jött le, hogy azt a figyelmet amit otthon nem kaptál meg, ily módon próbáltad pótolni. Valszeg igaza volt. De akkoriban ezt pont rohadtul leszartad. Imádtad, hogy te vagy az osztály bohóca és mindenki veled foglalkozik. Az mindegy volt, hogy utáltak vagy szerettek. Csak foglalkozzanak veled. Szóval ja, híres akartál lenni. Utólag már arra is rájöttél, hogy ezzel valszeg nem voltál egyedül. Sok gyerek vágyik arra, hogy sokan vággyanak az ő életére és rajongjanak érte. Később ez a szereplési vágy azért eléggé lecsillapodott. Egyetem első évére már egy egészen más emberré váltál. Kerülsz a feltűnést és rohadtul nem akarsz a társaság középpontjába kerülni. És nem is is annyira híres akarsz lenni. Inkább csak rettegsz a közepszerűségtől és attól, hogy boldogtalan életed lesz. Néha megnyugtat, ha elhitetted magaddal, hogy van sors vagy valami transzcendens működés ami miatt mindig az történik, aminek történnie kell. De melyik sors vagy isten akarja, hogy ne történjen semmi. Mert te eléggé konstans kurvára azt érzed, hogy csak egy helyben baszod a rezet, miközben mindenki elhúz melletted. Elég nagy önmegnyugtató vagy, szóval erre az érzésre is kitaláltál egy igazán

fantasztikus magyarázatot, ami már-már krisztusi magasságban (nem) lévő példabeszéd. Szóval a példa lényege egy autó az autópályán. Ez az autó 120-al vereti. Van egy másik autó, ami a dugóban rostokol. Na már most. Érzésre nem sokban különbözik a két kocsi utazás. Ugyanakkor a 120 verető kocsival 2 óra után mégicsak leérsz mondjuk Borsodba, míg a másikkal maximum agyfaszt kapsz. Szóval őszintén reméled, hogy te a 120-al verető autóban ülsz, csak nem tűnik fel (és talán nem is csapódsz a szalagkorlátnak). Mondjuk ki a akar Borsodba menni?

Asszem a Covid nem éppen volt jó hatással a mentális egészségedre. Határozottan eléggé odabaszott. Odáig nagyjából jó íven ment az élet. Legalábbis utólag így látod. Pedig amikor kitört kevés nálad lelkesebb ember volt a Kárpát medencében. Najó, leszámítva azokat akik lélegeztetőgépekkel, maszkokkal meg vakcinákkal gazdagodtak meg. De tényleg rohadt lelkes voltál, hogy végre valami rendkívüli történik, valami izgalmas, valami nem hétköznapi. Aztán hétről-hétre kerültél egyre mélyebbre. De ezzel valszeg a sok millió (miliárd?) sorstársadhoz hasonlóan nem vagy egyedül. Hát na, csak egy klasszik covid kiddo vagy, aki azóta keresi a helyét és a boldogságot. Nem mintha a karanténig nem kerested volna. De akkor nem egy tűt kerestél a kazalban, hanem mondjuk egy százas vas szeget. Mondjuk azt se találtad meg sokszor.

Asszed a legboldogabb időszak az életednek az öt évvel ezelőtti nyár volt. O, igen milyen idők voltak. Pedig elég szarul indult az is. A csaj akibe szerelmes voltál kioffolt. A Balaton partra mentél dolgozni étterembe, de a szállás ahol laktál volna, lemondta a dolgot. Szóval mi történt ekkor? Faterod azt mondta, hogy kölcsön adja a családi hét személyes furgont. Lakj abban. Mit mond erre egy 17 éves srác akinek konkrétan 2 hete lett meg a jogsija? „Hát ez kurva nagy flash lesz”. És az is lett. Full összkomfortos négy keréken guruló party járgány lett a babakék Fiat Dobloból. Hátra pont befért egy matrac meg néhány tárolódoboz és voilá. Micsoda hetek voltak. Konkrétan a bő egy hónap során 2 darab éjszakát töltöttél egyedül. Felváltva jöttek le a spanok és a tesók. Volt este, mikor 4 embert láttál vendégül a babakék furgonban. Hát na, tényleg kurva jó volt. A nap első felében a strandon dolgoztál a „Gulyás Büfének” nevezett csodálatos családi cigány étteremben. A hely rendszergazdája és origója „Gizi néni” volt, aki egy személyben látott konyfőnöki, nagymamai, üzlevezetői és esős napokon fodrásznői feladatokat. Második családként tekintesz azóta is Gizi néniékre. Az órabéred kőkemény 600 kemény magyar valuta volt. Hát na, nem volt túl acélos összeg amit hónap végén hazavittél, de nem is erről szólt. Sokkal inkább az „egynári kaland” érzésről. Meg a hatalmas zabálásokról. Mert azt bizony ingyen volt minden mennyiségben. Akkoriban nem foglalkoztál semmivel csak azzal, hogy jól érezd magad. De tényleg. Asszem akkor voltál utoljára gondtalan gyerek. Nem azon járt az agyad, hogy mikor lesz tartós párkapcsolatod (azóta sem lett), vagy miből lesz lakásod, vagy mit akarsz kezdeni az életeddel. Nem, ezeket mind a se falunak se aglomerációnak nem nevezhető lakhelyeden hagytad. Vagy az is lehet, hogy ezeket a problémákat még meg sem szülte a te fura agyad. És ja, az egyik utolsó vendég a babakék furgonban az a lány volt, aki nyár elején kioffolt. Aztán persze eljött a szeptember, és ő kidobott. Hát na, nem indul minden év valami fényesen. De te boldog voltál.

Asszem ami érzés viszonylag tartósan végig kísérte az eddigi 22 évemet (ja, tegnap ezt is betöltöttem), hogy hinni akarsz. Nem kicsit. Hanem nagyon. Kiskorodban frankón beszélgettél Istennel minden este. Ez így visszagondolva kicsit skizónak hangzik. De full jókat dumáltatok. Aztán jobb dolga akadt vagy te nőttél fel. Fasz se érti. Szóval onnantól próbálkozol. Érdekes, de volt néhány pillanat amikor egészen erősen

érezted (vagy akartad érezni) hogy valami többről szól a világ, mint amire elsőnek tűnik. Az egyik legmeghatározóbb ilyen pillanat a szomszédotokhoz kapcsolódik, Gyuri bácsihoz. Brutál kedves ember volt. Csomószor vigyázott rád a tesóiddal amikor muterodnak dolga volt. Szóval azért ahogy teltek az évek egyre rikábban taliztatok. Aztán egyik reggel mikor apud vitt suliba és mindkettőtök keze tele volt cuccokkal, ő egyszer csak megjelent a kapuban és segített kinyitni a kocsit. Kezet fogtatok, rátok mosolygott majd ment a dolgára. A kisebbik bátyád aznap délután a benzinkútnál futott össze vele, amikor a motorját tankolta. Neki is köszönt majd felpattant a motorra és elment. Aztán este mikor a nappaliban tanultál valami rohadt hangos morajlást hallottál. Egy mentőhelikopter szállt le a szomszédban. Gyuri bácsi aznap este szívrohamot kapott és meghalt. Szóval ja, tudod ez kurva szentimentális. De egyszerre voltál szomorú és nyugodt aznap este. Szomorú mert egy jó ember aznap meghalt. De nyugodt, mert hittél benne, hogy a napközbeni kézfogások az ő elköszönései voltak mielőtt meghalt volna.

Mindig is imádtál utazni. Imádtad kiskorodban is amikor a családdal felfedezitek Európát a fent már említett babakék furgonnal és a Vacansoie full komfortos kempingjeivel. Először a tengernél 8 éves korodban jártál és akkor tanultad meg egy életre, hogy kevés jobb cucc van annál, minthogy olyan dolgokat láss és próbálj ki, amiket eddig még sosem. Valszeg már rég besokaltál volna az egyetemtől, ha néhány havonta nem vennél magadnak egy repjegyet, flixbusz jegyet vagy indulnál útnak pénz nélkül egy biciklivel Európába. A már említett Bőnának van egy Gazsi nevű pasija (értsd, egy 75 éves bácsi). Ő kb 40 éve kamionos és jópár alkalommal segített már abban, hogy kamionnal indulj útnak Európába. Sok olyan életre szóló emléket köszönhetsz ennek az embernek, amire valszeg soha nem lett volna lehetőség. Például neki hála szeretted meg a Metaxát. Röviden a sztori, hogy te a tél kellős közepén valahol Belgium egyik ipari parkjában arra a meggyőződésre jutottál, hogy haját szeretnél mosni. Ő ebben fullosan társ volt, de azt az igazán bölcs ötletet szorgalmazta, hogy előtte melegítsetek be egy pár pohár Metaxával és ezzel meg tudjátok spórolni a vízforralást. Hát na, olyan vidám hangulatba még soha nem mostad a hajad. De neki köszönheted azt is, hogy egyik hétfő este kitaláltad, hogy végig akarod biciklizni a Duna menti kerékpárutat és kedden már a kamionban zötyögtél. Aztán szerdán pedig már a Duna mentén szeltesd a kilométereket. Mivel szállásra egy fityinged nem volt és baráti szállásod csak Bécsben volt, ezért konkrétan 52 óráig tekertél megállás nélkül nappal és éjszaka, esőben és napsütésben. Szóval ja, ha végig gondolod mennyi együttállás kellett csak ehhez az egy úthoz, rendesen ledöbbersz. Kellett egy Bőna, aki takarítónőből a nagyid lett. Kellett egy Gazsi, aki 70+ évesen rátalál élete szerelmére. Kellett egy random bécsi nyugdíjas pár, akiket még a balatoni munkádból ismertél meg. És kellettél te magad és a random ötleted. Hát ja, nem akarok nagy és közhelyes filozofiákat tolni, de lehet tényleg ennyi az élet. Random emberek, történések, tények és ötletek keveredése.

Amúgy ennél a pontnál gondolom már felmerült benned, hogy mi a halál értelme van annak, hogy E/2-ben van ez az egész. Végtelenül egyszerű oka van. Mert így szeretted volna. Na meg amikor felidézed az emlékeid, akkor már az egészséget kívülről nézed.

Na de asszed sokat magyáztál már a múlttól meg a jelenről. Itt az ideje egy kicsit a jövőbe tekinteni. Szóval ugorjunk 10 évet az életedben. Alapvetően a nehezedre esik ez, mivel te általában a jelenben is a múltban élsz. De kajak, folyton azon rágódsz, hogy mit csesztél el, mit kellett volna máshogy csinálnod. De amúgy meg napi szintű kapcsolatban vagy pont emiatt a jövőbeli éneddel. Mármint az

önismeretednek (na meg a rutinnak) köszönhetően full eljutottál oda, hogy amikor valamit éppen elbaszol vagy elszalasztasz, akkor egyből eszedbe jut a jövő te. De persze ez nem akadályoz meg abban, hogy elkúrd. De más szempontból is valahogy a múlt jobban érdekel. Kiskorod óta rohadtul imárod hallgatni ahogy az idősebb emberek beszélnek. De kajak. Kevés jobb szórakozás volt hallgatni nagyfater meg nagymutert, ahogy a II. világháborús élményeiket ecsetelik. A covid nagyjából egyetlen pozitív következménye egy elég random barát jövelete volt az életedbe. 4 évvel ezelőtt láttál egy telexes videót youtubeon. Egy bazi öreg (97 éves) háziorvosról szólt, aki még aktívan praktizált és oltotta az embereket. És mellesleg holokauszt túlélő volt. Ja, elég durva élettörténet. Szóval valami hirtelen ötlettől vezérelve te felhívtad, hogy lenne a kedve beszélgetni és csinálhatnál-e róla egy fotósorozatot. És hát volt kedve. Szóval azóta van egy nálad 80 évvel idősebb barátod, akivel hol hetente, hol havonta összejártok és jókat dumálgattok meg néha fotózod. Ma már nyugdíjas és 101 éves. Hát na, komoly ember a Doktor Úr.

De már megint a múltról beszélsz. Szóval ideje a jövőről beszélned. Tehát még két évod van addig, hogy elkezdődjön a valódi felnőtt élet. Jó esetben onnantól a neved hosszabb lesz egy „Dr.” címmel. Alapvetően ezt full leszartad és sznob dolognak tartottad amikor a jogra jöttél. De az egyetem felét elvégezve azért már egészen tetszik a hangzása. Meg sznob is lettél. Szóval ja. Két év, hogy eldöntsd mit akarsz pontosan csinálni. Hogy tudod-e, milyen jogterülettel szeretnél foglalkozni? Gőzöd sincs. Legyen ez a „jövő te” problémája.

Igazság szerint miután elvégzed az egyetemet, szeretnél a komolytalan fiatal élet és a komoly felnőtt élet között egy kis szünetet tartani. Amikor valami igazán nagy kalandot csinálhatsz. Hogy pontosan mit azt még nem tudod. Például világgá menni néhány hónapra egy hátizsákkal és a fényképeződdel vagy egy vízibiciklivel átkelni az óceánon. Valami olyat amire egész életedben emlékezni fogsz. Valamit ami van annyira jó mint a reggeli szundizás. Ami már nem is olyan mint a gyermeki álmodozás, de nem is olyan mint a felnőtt ébrenlét. Valami olyat ami megalapozza a felnőtt életet és egyben lezárja a gyermeki életet. Mert ja, hiába vagy már 22 éves, azért valahogy legbelül mégis gyerekként definiálsz magad. Szóval ja, azért reméled, hogy 32 évesen már azért ha csak minimálisan is, de felnőttnek fogod érezni magad. Lesz talán egy-két diplomád, ugyanennyi gyermeked, feleséged, lakásod és egy stabil egzisztenciát. És ja, el is jutottunk a családig. Mármint ja, 10 év múlva azért reméled lesz már valami család kezdeményed vagy legalább egy menasszonyod. Ha valamitől igazán félsz az életben a halál mellett, az az, hogy egyedül jutsz el odáig. Továbbá kb szerinted az élet egyetlen nem individuális keretek között értelmezhető célja a gyermek. Hisz az már többről szól nálad. Nem arról szól, hogy magadnak még jobb legyen. Hanem arról, hogy amit te úgymond kaptál a szüleidtől azt tovább ad a te gyermekeidnek. Olyan ez kb mint egy váltófutás. De kurva jó is lenne. Mondjuk ha csak addig nem váltod meg a világot, valljuk be ezt nehéz lesz összehozni. Egy lakásért átlag 40 évet kell dolgozni és barátnőd sincs. És hát ja, az egyetemből is hátra van még kb a fele. Őszintén megvallva nem is arra vágysz igazán, hogy átugorj éveket az életedből és már ott legyél egyből amikor mindened megvan. Inkább az lenne jó, ha a jövőből csak egy rövid, három szavas üzenet érkezne: „minden fasza lesz”. De hát vagy nem tart még ott a jövő technika, hogy ilyeneket küldjenek az ottaniak, vagy csak komolyan veszik az örök igazságot és nem baszakodnak a múlttal. A Vissza jövőbe óta tudjuk, hogy az csak bonyodalmat okoz. Vagy megnyuvást. Legalábbis az én esetemben.

Szeretnél 10 év múlva olyan ember lenni, akinek sok hobbija van. Mármint apudnak régen sok hobbija volt. Utazott, zenélt, fotózott, bicózott stb. Az évek során aztán ahogy csökkent a szabadideje, úgy redukálótk le a hobbijai is. Persze, család mellett biztos kevesebb ideje van az embernek. De azért reméled neked lesz szabad időd.

Na és milyen világot képzelsz 10 év múlva? Hát ez bizony nem egyszerű. Valszeg kurva meleg nyarak lesznek. De ennyit válaszolni elég megúszós lenne. Szóval két fajta uralkodó felfogás van röviden összefoglalva. Az egyik azt hiszi minden szarabb lesz. Valszeg ezt osztják többen. A másik nézet pedig hisz a csodákban, technikai megújulásokban, az emberiség megjavulásában vagy tudom is én miben. És ja, biztos mindkét állítást objektív tények mentén le lehet vezetni és reggelig érvelni mellettük. De mivan az érzésekkel? Mármint, érzésre nem gondolod, hogy a világ annyival jobb vagy rosszabb lett volna az elmúlt 10 év alatt. Érzésre neked pont ugyanolyannak tűnik most, mint 10 éve. Ezzel nem azt akarod mondani, hogy nem változik semmit. Pusztán azt, hogy a jó és rossz emberi logikával alkotott és értelmezhető fogalmak. A világ nem gondolkodik vagy moralizál. Szimplán csak zajlik.